Святлана МОНІЧ

(нар. 1983г.)

Паэтка, спявачка, кампазітар, педагог… Нарадзілася ў в. Антонаўка Навагрудскага раёна Гродзенскай вобласці. Выпускніца Карэліцкай СШ. Скончыла Лідскае дзяржаўнае музычнае вучылішча, а таксама Беларускі дзяржаўны ўніверсітэт культуры і мастацтваў. Сёння Святлана Міхайлаўна працуе педагогам дзіцячай школы мастацтваў, раскрывае і развівае творчыя здольнасці выхаванцаў.

Пісаць вершы пачала ў школьныя гады, пастаянна друкуецца на старонках раённай газеты "Полымя". Аўтар зборнікаў паэзіі:

"Люби меня счастье"
"Мальчики и девочки"
"За дзедавай хатай".

ЛЮБИ МЕНЯ, СЧАСТЬЕ!

Целуй меня снова
дождём серебристым,
ласкающим ветром
и солнцем лучистым.

Целуй на рассвете
и полночью лунной,
и звоном гитары
двенадцатиструнной…

Целуй меня долго,
целуй меня честно,
как будто жених мой,
а я – как невеста…

Целуй меня страстно,
целуй меня нежно,
чтоб стала прекрасной
сама неизбежность…

Целуй меня тихой
свободою сердца,
при жизни целуй
и целуй после смерти.

Целуй, задыхаясь…
Целуй меня чаще…
Целуй, улыбаясь…
Люби меня, счастье!

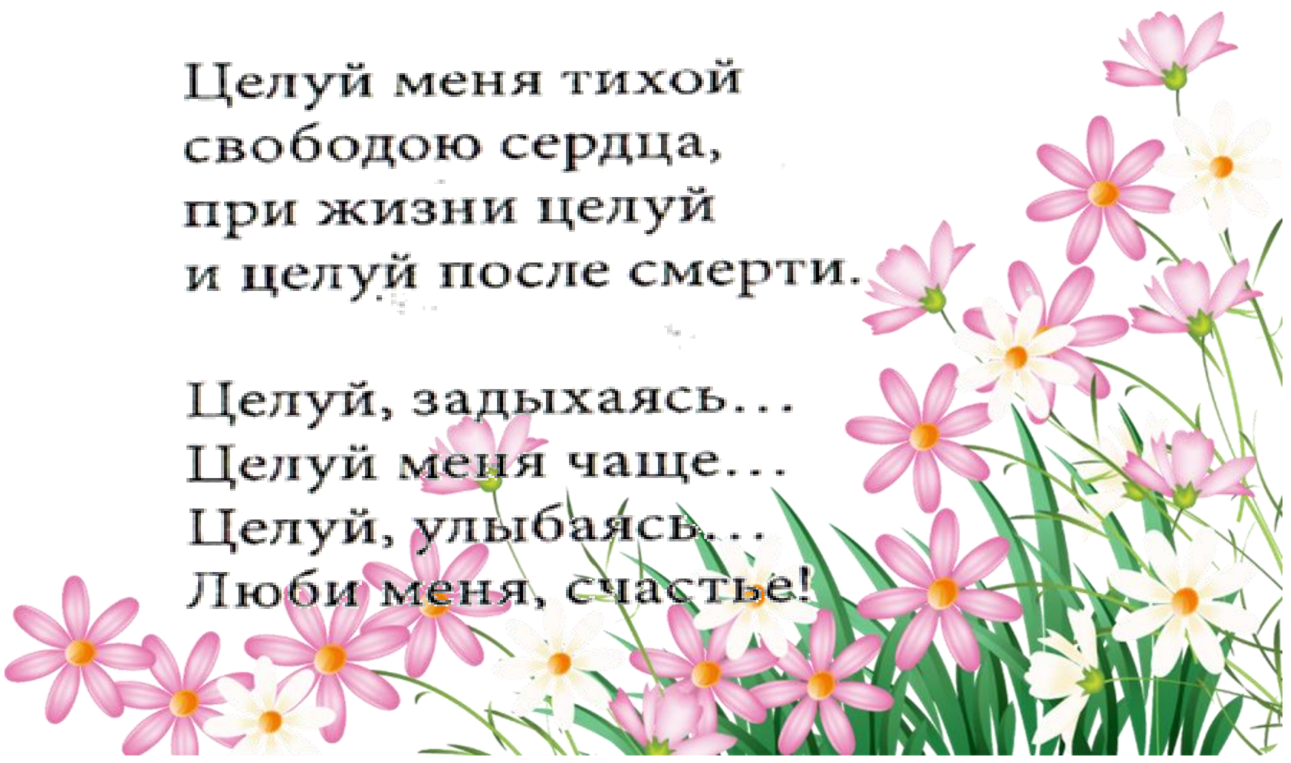

ЗА ДЗЕДАВАЙ ХАТАЙ

За дзедавай хатай
Калосіцца спелае жыта...
Там траваў багата,
Аблокі, як вата,
І конь адбівае капытам...

Прадуць павуцінку
Майстры-павукі пад страхою...
А перад лагчынкай
Гуляе «аўчынка»
І статак баранаў – за ёю...

За дзедавай хатай
Буслы прылятаюць з край свету...
І певень стракаты
Глядзіцца, дзяркаты,
У цёплую лужыну лета...

З зялёнае пашы
Плятуцца дадому кароўкі...
І п’юць з медных бляшак
Суседскія, нашы
Каты, нахіліўшы галоўкі...